

Arrest

nr. 325 153 van 16 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN de IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 16 mei 2022, dient op 17 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 21 december 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 12 juli 2023.

1.3. Op 26 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 27 oktober 2023 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van Shahrake Tameer, district Tagab, in de provincie Kapisa. Uw broer, [L.A.] (O.V.: [...]) diende op 6 mei 2013 een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 juli 2013 werd hem het statuut van subsidiair beschermde toegekend. Uw vader was voor uw geboorte reeds actief als bakker en bezat een bakkerij op de bazaar op slechts tien minuten van jullie woonst. Uw familie had een contract met de twee aanwezige militaire basissen in de regio om hen driemaal daags te voorzien van brood. Uw vader ontving omwille van deze leveringen zo'n acht of tien bedreigingen van de taliban in de vorm van dreigtelefoons, dreigbrieven en berichten op zijn telefoon. Zelf was u zo'n twee tot drie jaar actief in de bakkerij tot aan uw vertrek en stond soms ook in voor de leveringen aan de militaire basissen. Zo'n zes of zeven maanden nadat u startte in de bakkerij kreeg ook u een dreigbrief toegestuurd vanwege de taliban. Tijdens en na de machtsovername was u in het huis van uw maternale oom. Op dat moment kwamen de taliban naar de regio, staken de bakkerij in brand en arresteerden uw vader een eerste maal. Ze hielden hem een maand gevangen en martelden hem. Ondertussen wist u dankzij uw broer [L.B.] en uw maternale oom het land te ontvluchten zo'n vier tot acht dagen na de machtsovername in augustus 2021. Na een maand werd uw vader vrijgelaten door tussenkomst van de dorpsouderen en op voorwaarde dat hij binnen een maand u zou overleveren aan de taliban. Met het verstrijken van de deadline werd uw vader opnieuw meegenomen waarna uw familie geen nieuws meer over hem heeft. U kwam na een reis van ongeveer acht maanden toe in België op 16 mei 2022, waarna u op 17 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw tewerkstelling in de bakkerij van uw vader en uw betrokkenheid bij de leveringen van brood aan de omliggende militaire basissen.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: Uw taskara; een originele licentie voor de huur van een bakkerij op de Tagaab Bazaar geldig van 02/02/1395 (= 21 april 2016) tot 02/02/1396 (= 22 april 2017) voor 250 afghani's; een originele licentie voor de huur van een bakkerij op de Tagaab Bazaar geldig van 10/03/1397 (= 31 mei 2018) tot 10/03/1398 (= 31 mei 2019) voor 250 afghani's; een verklaring van uw vader dat hij de eigenaar was van een winkel op de Tagab bazaar, maar de eigendomsakte verloor tijdens een bombardement ondertekend door drie getuigen; zeven foto's van uw vader en de bakkerij; twee foto's van uw dorp na vertrek; een video van de uitgebrande bakkerij; een originele enveloppe opgestuurd door [S.] vanuit Kaboel, Afghanistan en gericht aan uw broer [L.B.]; en een originele enveloppe opgestuurd vanuit Islamabad, Pakistan en gericht aan uw broer [L.B.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde identiteit. Zo meende u bij aankomst in België zeventien jaar oud te zijn (zie MENA-fiche, p. 4). Dit komt overeen met de taskara die u neerlegde en waarin aangegeven wordt dat u in het jaar 1390 (komt overeen met 2011 of 2012) volgens uw lichaamsbouw zo'n zes jaar oud moest zijn. Er werd echter twijfel geuit over uw leeftijd en na het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 23 mei 2022, werd uw leeftijd vastgesteld op 26,7 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar. U was aldus wel degelijk reeds erg geruime tijd meerderjarig bij uw aankomst in België. Gewezen op het leeftijdsonderzoek bij de DVZ, verwijst u naar uw taskara dewelke aangeeft dat u zeventien jaar oud bent (Verklaring DVZ, vraag 25). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijft u volharden in uw initiële beweringen en beweert u zeventien jaar oud te zijn (NPO, p. 3). Dit gaat evenwel in tegen het objectieve leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat u destijds - de standaarddeviatie in acht genomen - minstens 25 jaar geweest moest zijn. Aan uw taskara kan dan ook weinig waarde gehecht worden, temeer daar het slechts een kopie betreft en uit de beschikbare informatie blijkt dat Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Bovendien weigert u het leeftijdsonderzoek te aanvaarden (NPO, p. 3 en 26). Wanneer u geconfronteerd wordt met het verschil van negen jaar tussen uw beweringen en het objectieve leeftijdsonderzoek, antwoordt u slechts dat u daarover niets kan zeggen (NPO, p. 26). Uit het opmerkelijk grote verschil tussen uw beweringen en de uitkomst van het leeftijdsonderzoek moet geconcludeerd worden dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd en u dus bewust verklaarde minderjarig te zijn. Het eenvoudige feit dat u een aanzienlijk lagere leeftijd opgaf bij aankomst in België en u

tijdens uw asielprocedure blijft vasthouden aan deze bewering doet afbreuk aan de geloofwaardigheid over uw beweerde identiteit en zet uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling.

U diende te vluchten omwille van uw tewerkstelling in de bakkerij van uw vader waar u belast was met het vervoeren van broden naar twee militaire basissen in de regio. Door deze activiteiten werden u en uw familie bedreigd. Er dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in bent geslaagd om uw betrokkenheid in de familiebakkerij, de leveringen aan de overheid en de vervolgingsfeiten ten gevolge hiervan aannemelijk te maken.

Hoewel er in de eerste plaats nog aangenomen kan worden dat u enige kennis heeft betreffende het bakken van brood - kennis die eerder waar kan verworven zijn -, bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader de eigenaar was van een bakkerij. Zo wordt uw asielaanvraag reeds fundamenteel ondergraven doordat uw broer [L.B.] geen enkele vermelding maakt van de bakkersachtergrond van uw familie noch van het feit dat uw familie in het bezit is van een bakkerij. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 4 juli 2013 meent hij zelfs dat jullie familie leeft van de landbouw, meer bepaald de granaatappeloogst (CGVS broer [L.B.], 04 juli 2013, p. 5 en 6). Dit komt erg bevreemdend over daar u beweert dat uw vader van bij uw geboorte een bakker was en u zelfs nog niet geboren was toen hij de bakkerij opende (NPO, p. 10). Gelet op het leeftijdsonderzoek zou dit betekenen dat uw vader nog voor 1997 een bakker was, zo'n zestien jaar voor de asielaanvraag van uw broer [L.B.]. Voorts meent u dat de zaak lang geleden, zo'n vijftien of twintig jaar geleden, werd opgestart (NPO, p. 5 en 10) waardoor aangenomen kan worden dat de bakkerij ten minste in 2001 reeds familiebezit was, hetgeen opnieuw ruim voor de asielaanvraag van uw broer dient gesitueerd te worden. Hiermee geconfronteerd, meent u die tijd niet meer te herinneren (NPO, p. 27). Dat uw broer hiervan geen vermelding maakt is des te opmerkelijk daar u beweert dat uw broer [L.B.] zelf nog actief is geweest in de bakkerij (NPO, p. 6). Nochtans verhaalde uw broer [L.B.] ten tijde van zijn asielprocedure uitgebreid over zijn werk als landbouwer (CGVS-Vragenlijst, 15 mei 2013, 10b; CGVS broer [L.B.], 4 juli 2013, p. 5-6). Hierop gewezen, antwoordt u slechts dat het misschien lang geleden was (NPO, p. 27), wat uiteraard geen verklaring is voor het feit dat uw broer verklaarde dat jullie familie leeft van de landbouw. Daarnaast heeft u geen idee hoe uw vader er in slaagde om een bakkerij te openen. Gevraagd hoe uw vader dit deed, stelt u dat het wel twintig jaar geleden kan zijn en u het niet weet (NPO, p. 10). U weet ook niet hoe uw vader aan het geld kwam om een bakkerij te openen (NPO, p. 10). U weet bovendien niet hoe uw vader een bakker werd en denkt dat hij het misschien aanleerde zoals u door toe te kijken (NPO, p. 5 en 10). De leermeester van uw vader is u echter onbekend (NPO, p. 10). Dat u slechts weinig duiding kan geven bij de omstandigheden van het ontstaan van de bakkerij is opmerkelijk. Daarnaast is uw kennis over de andere werknemers in de bakkerij – [S.], [H.] en [M.] (NPO, p. 5) - beperkt. Dit is opmerkelijk daar u naar eigen zeggen zo'n twee of drie jaar tot aan uw vertrek dit werk deed (NPO, p. 5). Bovendien werkte u naar eigen zeggen zeven dagen op zeven met deze werknemers samen (NPO, p. 11). Uitgenodigd om meer te vertellen over [S.], stelt u dat hij ook daar in het district leefde, maar u voor de rest niet veel over hem weet (NPO, p. 11). Gevraagd wat u kan vertellen over zijn familie, stelt u niks te weten over hen (NPO, p. 12). U kent de namen van zijn ouders niet noch de namen van zijn broers of zussen (NPO, p. 12). Ook de familieleden van [H.] en [M.] zijn u volkomen onbekend (NPO, p. 12). U kent noch de namen van de ouders van [H.] noch de naam van de vader van [M.] (NPO, p. 12 en 13). Ook de namen van de broers of zussen van [H.] kent u niet (NPO, p. 12). U denkt slechts dat [M.] broers of zussen had, maar kent ook hun namen niet (NPO, p. 13). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op bijzonder ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweringen over de familiebakkerij.

Ook de door u ingediende documenten aangaande de bakkerij van uw vader – twee vergunningen voor de huur van de bakkerij - kunnen niet overtuigen. Gelet op de bedenkingen bij uw identiteit en gezien u geen enkel identiteitsdocument van uw vader neerlegde, blijkt uit niets dat de documenten die u voorlegt daadwerkelijk betrekking hebben op uw vader. Daarenboven legde u slechts twee stukken neer die enkel betrekking hebben op een periode van 02/02/1395 (= 21 april 2016) tot 02/02/1396 (= 22 april 2017) en van 10/03/1397 (= 31 mei 2018) tot 10/03/1398 (= 31 mei 2019). Gepeild naar overige documenten van de bakkerij en contracten met de overheid meent u dat deze in de bakkerij lagen toen deze afgebrand werd (NPO, p. 26). Het is hierbij erg merkwaardig dat deze stukken dan wel bewaard zijn gebleven. Daarenboven beweerde u ook de registratiepapieren van de zaak te hebben (NPO, p. 26) maar legde u deze niet neer. Gevraagd waarom u deze niet indiende, zegt u dat u dacht dat enkel de documenten van de bakkerij nodig waren en niet deze van het eigenaarschap (NPO, p. 26). U werd er meermaals op gewezen om alle documenten die over de bakkerij gaan nog te bezorgen aan het CGVS (NPO, p. 26 en 27). U beloofde de documenten over te zullen maken aan het Commissariaat-generaal, maar er dient vastgesteld te worden dat u deze stukken niet heeft voorgelegd. U diende wel een verklaring in opgesteld door uw vader waarin hij stelt dat hij een winkel had op de Tagab bazaar en een omschrijving geeft van de zaak, maar de loutere verklaring van uw vader is op geen enkele manier bewijskrachtig bij het aantonen van jullie familiezaak. Hierbij is het opmerkelijk dat uw vader slechts verhaalt over een winkel en niet over een bakkerij. Daarnaast komen uw verklaringen aangaande de documentatie niet overeen met de door u neergelegde stukken. Zo meent u dat de bakkerij en het gebouw waar de bakkerij in gevestigd waren de eigendom waren van uw vader en deze

niet gehoord werden (NPO, p. 5 en 11). Nochtans blijkt uit de neergelegde stukken dat de vergunningen gegeven werden voor een gehuurde zaak. Gewezen hierop, ontkent u slechts en verwijst u naar de registratiepapieren van de zaak (NPO, p. 26), dewelke u niet neerlegde. Ook de koopsom van de vergunningen komt niet overeen met uw verklaringen. U beweert namelijk dat de koopsom voor elke vergunning tweeduizend afghani's bedroeg (NPO, p. 7), waar in de documentatie steeds gesproken wordt over tweehonderdvijftig afghani's. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat de overheid altijd tweeduizend afghani's aannam en u niet op de hoogte bent indien de documentatie iets anders bericht (NPO, p. 26). Uw verklaringen over deze documenten kunnen aldus allerm minst overtuigen. De vaststelling dat de inhoud van de documentatie niet strookt met uw verklaringen, maakt dat er geen waarde gehecht kan worden aan de door u neergelegde stukken. Bovendien kan er gewezen worden op het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. De waarde van Afghaanse documenten is bijgevolg bijzonder relatief. Ook de foto's van een zaak en de foto van een man bij dezelfde zaak en de foto's van u met een andere persoon (zie mail 17 juli 2023) leveren geen bewijs dat uw familie in het bezit was van een bakkerij. Uit niets blijkt immers waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's genomen zijn, laat staan dat aangenomen kan worden dat de personen die afgebeeld worden uw vader - een werknemer van uw vader betreffen. Bovenstaande vaststellingen maken dat de door u neergelegde stukken niet van die aard zijn dat ze uw verklaringen omtrent de activiteiten van uw familie als bakker kunnen ondersteunen.

Daarnaast dient gewezen te worden op een tegenstrijdigheid. Zo beweerde u bij de DVZ nog dat uw familie brood leverde aan de twee dichtstbijzijnde militaire basissen en het districtshuis (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud spreekt u enkel over de twee militaire basissen (NPO, p. 6, 8, 13 en 15). Geconfronteerd hiermee repliceert u dat u dat zei omdat jullie in het districtscentrum gevestigd waren en bevestigt u dat jullie enkel brood leverden aan de militaire basissen (NPO, p. 28). Dat jullie in het districtscentrum gevestigd waren is echter geen uitleg voor het feit dat u voor de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat jullie een contract hadden met de Afghaanse overheid voor het leveren van broden aan de twee basissen én het districtshuis. Dat uw verklaringen over jullie klanten bij de overheid niet overeenkomen, doet reeds de wenkbrauwen fronsen. Voorts kon u over [H.] - jullie contactpersoon bij het leger en een jarenlange vriend van uw vader (NPO, p. 17) bitter weinig informatie verschaffen. Gevraagd wat u kan vertellen over hem, meent u geen specifieke informatie te hebben (NPO, p. 17). Meermaals gepeild naar zijn functie en waar hij de commandant van was, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p. 17). U denkt slechts dat hij van het district Tagab was, maar weet niet waar precies (NPO, p. 17). Ook over zijn familie stelt u niets te weten (NPO, p. 17). Dat u een dergelijk beperkte kennis heeft over de jarenlange vriend van uw vader die bovendien jullie contactpersoon was bij het leger is niet aannemelijk. Ook deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

Aangezien geen geloof meer kan gehecht worden aan het feit dat u en uw familie een bakkerij uitbaatten kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan het feit dat jullie brood leverden aan de Afghaanse overheid en hierdoor problemen kenden met de taliban.

Dat hieraan geen geloof kan gehecht worden blijkt uit volgende vaststellingen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt om de bedreigingen aan het adres van uw familie voor te leggen aan het CGVS. Ook de dreigbrief die aan u gericht werd, kon u niet voorleggen (NPO, p. 21). Daarnaast dient benadrukt te worden dat u merkwaardige verklaringen aflegt omtrent de bedreigingen door de taliban (NPO, p. 8). Niettegenstaande u enerzijds wel bij benadering kan stellen dat uw familie zo'n acht of tien keer bedreigd werd (NPO, p. 8) en u weet dat de bedreigingen via telefoon en via dreigbrief gebeurden (NPO, p. 20), kon u anderzijds geenszins aangeven hoe vaak uw vader opgebeld werd, hoe vaak hij een bericht kreeg via de telefoon en wist u ook niet hoeveel dreigbrieven er toekwamen (NPO, p. 20 en 21). Ook uw verklaringen aangaande de verbranding van de bakkerij overtuigen niet. Zo is het op z'n minst merkwaardig dat uw familie op geen enkele manier getracht heeft om te achterhalen wie de bakkerij in brand stak, zelfs niet bij de dorpelingen (NPO, p. 22). Gepolst wat de dorpelingen erover zeiden, zegt u enkel te weten dat de bakkerij verbrand werd (NPO, p. 22). Met betrekking tot het beeldmateriaal van de uitgebrande bakkerij – u legde een videofragment neer van een uitgebrande zaak en twee foto's van een groep mensen dichtbij een brand – dient te worden gesteld dat deze beelden geen uitsluitsel geven over de identiteit van de personen noch van de omstandigheden waarin deze beelden gemaakt werden. Uit niets blijkt dan ook dat het hier gaat over de nasleep van een brand in uw vermeende familiezaak. Evenmin kan afgeleid worden dat dit het werk van de taliban was. Bovenstaande vaststellingen zetten uw asielaanspraak verder ernstig onder druk.

Ten slotte zijn uw verklaringen over de concrete omstandigheden van de arrestaties, gevangenschap en vrijlating van uw vader niet overtuigend. Met betrekking tot de arrestaties van uw vader legde u overigens tegenstrijdige verklaringen af. Zo deed u bij de DVZ slechts melding van één arrestatie (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5), waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud steeds spreekt over twee arrestaties (NPO, p. 8). U bevestigt nochtans dat de tweede arrestatie voor uw aankomst in België plaatsvond (NPO, p. 8). Bij de DVZ vermeldde u echter helemaal niet dat uw vader een tweede keer meegenomen werd, laat

staan dat jullie nu geen informatie meer hebben over zijn verblijfplaats. Meer nog, eerder beweerde u dat uw vader nog woonachtig was in het dorp (zie MENA-fiche, p. 3; Verklaring DVZ, vraag 13). Hiermee geconfronteerd, beweert u dat u dit toen gewoonweg niet wist (NPO, p. 27). Gevraagd hoe u dat niet kon weten, meent u dat uw broer slechts zei dat ze uw vader lieten gaan en denkt u nu dat de taliban uw vader gedood hebben, maar dit niet verteld werd (NPO, p. 27). Hierop gevraagd waarom uw familieleden dit niet met u zouden delen, antwoordt u dat ze vinden dat u te jong bent en ze u niet triestig willen maken (NPO, p. 27). Ook deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen gelet op het objectieve leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat u ten minste zesentwintig jaar oud bent. Het feit dat uw verklaringen aangaande het aantal arrestaties van uw vader niet overeenstemt, ondermijnt reeds uw verklaringen hieromtrent. Daarnaast is het wel erg opmerkelijk dat uw vader ondanks de vermeende veelvuldige bedreigingen in het verleden gewoon thuis bleef terwijl de taliban jullie regio bezetten. Zelf was u nochtans bij uw maternale oom op het moment van de machtsovername, de verbranding van de bakkerij en de arrestatie van uw vader (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 8 en 22). U beweert zelfs dat u deze keuze maakte net omdat u wist dat de taliban naar uw huis zouden komen (NPO, p. 22). Tweemaal gewezen op het feit dat uw vader wel nog thuis bleef, zegt u dat uw vader een oude man was en jullie nooit vermoedden dat de taliban iets zouden zeggen of hem zouden meenemen (NPO, p. 22 en 27). Deze stelling snijdt weinig hout daar uw vader volgens uw verklaringen meermaals in het verleden bedreigd zou zijn geweest door de taliban. Gewezen op het feit dat uw vader nota bene de eigenaar van de bakkerij was, herhaalt u slechts dat uw vader een oude man was (NPO, p. 22 en 27). Dat uw vader gewoon zijn lot zou afwachten bij hem thuis, bovendien op slechts tien minuten wandelafstand van de bakkerij (NPO, p. 5), is niet aannemelijk. Voorts zijn uw verklaringen over de arrestatie van uw vader erg beknopt. Uitgenodigd om uitgebreid te vertellen hoe de arrestatie van uw vader verliep zegt u slechts dat ze hem meenamen en de taliban naar u vroegen, maar uw familie zei dat u niet thuis was (NPO, p. 22). U weet niet of uw vader 's avonds of overdag gearresteerd werd (NPO, p. 23). U weet ook niet wie hem arresteerde en met hoeveel zij waren (NPO, p. 23). U weet bovendien niet waar hij naartoe genomen werd en op welke manier hij naar daar werd gebracht (NPO, p. 23). Op de vraag of hij met de auto vervoerd werd, antwoordt u slechts dat het mogelijk is, maar u er niet naar vroeg (NPO, p. 23). Hierop gevraagd waarom u dat niet deed, antwoordt u enkel dat u er niet naar vroeg (NPO, p. 23). Deze verklaringen zijn erg ontoereikend en het feit dat u zich niet eens informeerde over zijn concrete gevangenschap stemt reeds tot nadenken. Uw verklaringen aangaande de arrestaties van uw vader worden verder op fundamentele wijze ondermijnd doordat u aangeeft dat uw vader na zijn vrijlating opnieuw thuis zijn lot afwachtte. Zo meent u dat uw vader vrijgelaten werd op voorwaarde dat hij zijn zoon binnen een maand zou uitleveren (NPO, p. 8, 23 en 24). Hoewel uw vader in de onmogelijkheid was om u uit te leveren aan de taliban beweert u dat uw vader gewoon thuis bleef na zijn vrijlating en nadat de deadline verstreek opnieuw gearresteerd werd (NPO, p. 8, 24 en 26). Deze situatie van gelatenheid komt wel erg bevreemdend over. Bovendien zijn ook uw verklaringen over deze tweede arrestatie erg summier. Uitgenodigd om uitgebreid te vertellen over zijn tweede arrestatie, verklaart u slechts dat ze hem een tweede keer arresteerden en vroegen waarom hij zijn zoon niet presenteerde (NPO, p. 24). Gepolst wat er gebeurde, voegt u er slechts aan toe dat jullie daarna geen informatie meer hebben over uw vader (NPO, p. 24). Erop gewezen dat gepeild wordt naar alles wat u weet over het moment waarop uw vader meegenomen werd, antwoordt u dat uw moeder geen informatie gaf en ze enkel zei dat veel mensen hem meenamen (NPO, p. 25).). Uitgenodigd om toch wat meer te vertellen over de laatste dag dat uw ouders elkaar zagen, zegt u dat u er toen niet was en uw moeder slechts zei dat ze naar u vroegen, uw vader meenamen en jullie niets weten over zijn huidige verblijfplaats (NPO, p. 25). Dit alles is opnieuw bijzonder vaag. U weet bovendien niet zeker of hij overdag meegenomen werd (NPO, p. 25). U weet ook niet wie hem meenam en met hoeveel talibanleden zij waren (NPO, p. 25). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, vage en algemene antwoorden weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen maken dat er geen geloof gehecht kan worden aan de arrestaties en vasthouding van uw vader. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Omwille van bovenstaande redenen bent u er niet in geslaagd om geloofwaardig voor te stellen dat uw familie jarenlang in het bezit was van een bakkerij, contracten had met de overheid en hierdoor in de problemen kwam met de taliban. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid,

haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 2023 actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou

worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donoraafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de

specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De twee enveloppes die u indiende bewijzen slechts dat uw broer vanuit Kaboel (Afghanistan) en Islamabad (Pakistan) post heeft ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal geen rekening te houden met de heersende problematiek omtrent leeftijden van Afghaanse asielzoekers, noch met het minimaal belang dat de Afghanen aan leeftijden geven. Hij benadrukt dat hij slechts zijn vermoedelijke leeftijd weergaf en hierbij verwees naar de verklaringen van zijn moeder en zijn taskara, opgemaakt door de autoriteiten. Hij meent dat hij naar eigen kennis waarheidsgetrouwe verklaringen afgelegd heeft.

Voorts acht hij het niet ernstig dat zijn broer bij zijn asielaanvraag niet geloofd werd om dan vervolgens het relaas van zijn broer voor waar aan te nemen en te vergelijken met zijn relaas. Hij vervolgt dat hij niet in de hand heeft wat zijn broer tien jaar geleden verklaard heeft en voert aan dat elke asielaanvraag een individueel en objectief onderzoek vereist, wat volgens hem *in casu* niet gebeurd is. Hij stelt dat de commissaris-generaal zijn kennis over het bakken van brood niet betwist, maar besluit dat zijn profiel als bakker niet geloofd kan worden omdat zijn broer hier in het verleden nooit over gesproken heeft. Hij merkt op dat hij wel degelijk de waarheid verteld heeft en volhardt in zijn verklaringen gedaan op het CGVS.

Vervolgens voert hij aan dat hij niet alleen bijzonder veel informatie gegeven heeft over zijn job en die van zijn vader, maar dat hij ook tal van bewijzen voorlegt ter ondersteuning van zijn verklaringen. Volgens hem getuigt de redenering van de commissaris-generaal, waarbij zij enerzijds stelt dat het vreemd is dat hij stukken kan voorleggen en hem anderzijds verwijt niet meer stukken te hebben voorgelegd, van vooringenomenheid en is het voor hem onmogelijk om zijn werk en zijn problemen te bewijzen. Hij benadrukt dat hij erg uitgebreid verteld heeft over zijn werk, problemen en zijn vrees bij terugkeer en dat hij ook bijzonder emotioneel was bij het herbeleven van zijn trauma's.

Hij besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft. Aangaande de tegenstellingen tussen zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS, werpt hij op dat hij pas bij het CGVS de kans kreeg om zijn relaas te doen, op vragen te antwoorden en eventuele misverstanden uit te klaren. Hij volhardt in zijn verklaringen zoals gedaan bij het CGVS en voegt toe dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om louter op basis van haar subjectief aanvoelen en de verklaringen van zijn broer zijn relaas zonder meer van de hand te doen als ongeloofwaardig.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat uitgebreid in op de gewijzigde situatie in Afghanistan sedert de machtsovername en voert in essentie aan dat die alleen maar achteruit gegaan is. Hij benadrukt dat er geen enkele garantie is dat de Taliban de mensenrechten respecteren en verwijt de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig tewerk te zijn gegaan en de desastreuze situatie in Afghanistan te relativiseren. Volgens hem kan hij onmogelijk terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven leiden.

Hij vervolgt dat hij al meer dan anderhalf jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Hij wijst op de situatie van terugkeerders die verwesterd zijn en haalt onder meer een rapport van Nansen aan waarin uiteengezet wordt dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders. Hij citeert uit een arrest van de Raad van 4 juni 2021 en verwijst vervolgens naar een arrest van 27 november 2020. Verwijzend naar een rapport van *Amnesty International* meent hij een gevaar te lopen op vervolging door de Taliban omwille van zijn verwestering. Hij benadrukt dat de veiligheidssituatie blijft verslechteren en dat de mensenrechten er systematisch geschonden worden. Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening te houden met de alsmaar groeiende dreiging van ISKP.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 12 maart 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Afghanistan - Country Focus van december 2023;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan Targeting of individuals van augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024;
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een

gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsvername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest gedood te worden door de taliban omwille van zijn tewerkstelling in de bakkerij van zijn vader waar hij belast was met het vervoeren van broden naar twee militaire basissen in de regio.

4.4.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker te erkennen als vluchteling en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt op de helling geplaatst doordat hij valse verklaringen afgelegd heeft over zijn leeftijd;
- ii) Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zijn vader eigenaar was van een bakkerij, gezien (a) zijn broer geen melding maakt van de bakkersachtergrond van zijn familie, noch van het feit dat zijn familie in het bezit is van een bakkerij; (b) hij er geen idee van heeft hoe zijn vader erin slaagde om een bakkerij te openen; (c) zijn kennis over de andere werknemers in de bakkerij beperkt is; (d) de door hem ingediende documenten aangaande de bakkerij van zijn vader niet kunnen overtuigen; (e) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn klanten bij de overheid; (f) hij bitter weinig informatie kan verschaffen over zijn contactpersoon bij het leger;
- iii) Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat hij en zijn familie een bakkerij uitbaatten, kan er ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat zij brood leverden aan de Afghaanse overheid en hierdoor problemen kenden met de taliban. Dit blijkt eveneens uit volgende vaststellingen (a) hij slaagt er niet

in om de dreigbrieven voor te leggen; (b) hij legt merkwaardige verklaringen af omtrent de bedreigingen door de taliban; (c) zijn verklaringen aangaande de verbranding van de bakkerij overtuigen niet; (d) het beeldmateriaal van de uitgebrande bakkerij geeft geen uitsluitel over de identiteit van de personen, noch van de omstandigheden waarin deze beelden gemaakt werden; (e) zijn verklaringen over de concrete omstandigheden van de arrestaties, het gevangenschap en de vrijlating van zijn vader zijn tegenstrijdig en niet overtuigend;

iv) Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, omwille van zijn verwestering dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

4.4.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

4.4.3.1. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zijn vader eigenaar was van een bakkerij, dat hij daar tewerkgesteld was en dat zij producten leverden aan de overheid gezien (i) zijn broer geen melding gemaakt heeft van de bakkersachtergrond van zijn familie, noch van het feit dat zijn familie in het bezit is van een bakkerij; (ii) verzoeker geen duiding kan geven bij de omstandigheden van het ontstaan van de bakkerij; (iii) zijn kennis over de andere werknemers in de bakkerij beperkt is; (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn klanten bij de overheid; (v) hij amper informatie kan geven over zijn contactpersoon bij het leger.

Verzoeker ontkent niet dat zijn verklaringen over de bakkerij van zijn familie niet consistent zijn met de verklaringen van zijn broer L.B., die stelt dat zij zich bezighielden met landbouwactiviteiten (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 3, p. 3; stuk 4, p. 5-6), doch meent dat zijn broers verklaringen niet aan hem kunnen worden tegengeworpen, omdat de geloofwaardigheid van zijn relaas persoonlijk dient te worden beoordeeld. Hij brengt echter geen enkele wetsebepaling of beginsel aan dat de commissaris-generaal verbiedt om zich te baseren op de verklaringen van een familielid bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal beschikt wel degelijk over de mogelijkheid om, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker zich bevindt, alle gegevens te onderzoeken die zij nodig en relevant acht om haar beslissing te nemen. Verder betekent een loutere verwijzing naar de verklaringen van zijn broer niet dat verzoekers verklaringen niet individueel beoordeeld werden (zie *supra* punt 4.4.2.). De commissaris-generaal oordeelt te dezen terecht dat verzoekers verklaringen tegenstrijdig zijn met die van zijn broer en aldus afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat zijn documenten aan een inhoudelijk onderzoek werden onderworpen en er tevens ingegaan werd op de bewijswaarde ervan. Door simpelweg te betogen dat de redenering van de commissaris-generaal, waarbij zij enerzijds stelt dat het vreemd is dat hij stukken kan voorleggen en hem anderzijds verwijt niet meer stukken te hebben voorgelegd, betwist hij geenszins dat (i) uit niets blijkt dat de documenten die hij voorlegt daadwerkelijk betrekking hebben op zijn vader; (ii) het bevreemdend is dat hij stukken voorlegt van de periode 2016-2019, terwijl hij stelt dat de overige stukken van de bakkerij en de contracten met de overheid verloren gegaan zijn in de brand; (iii) hij er niet in slaagt de registratiepapieren van de bakkerij neer te leggen; (iv) de loutere verklaring van zijn vader op geen enkele manier bewijskrachtig is bij het aantonen van hun familiezaak; (v) de inhoud van de documenten strijdig is met zijn verklaringen; (vi) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan, waardoor de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 1); (vii) uit de foto's van een zaak, een man bij dezelfde zaak en van verzoeker met een andere persoon niet blijkt waar, wanneer en in welke omstandigheden deze genomen zijn, waardoor zij geen bewijs leveren dat zijn familie in het bezit was van een bakkerij.

Waar hij eenvoudigweg nog verwijst naar de volgens hem doorleefde en uitgebreide verklaringen aangaande de bakkerij, slaagt hij er niet in een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen en evenmin op de pertinente en draagkrachtige motieven hieromtrent in de bestreden beslissing, waardoor deze integraal worden overgenomen.

4.4.3.2. Zelfs daargelaten de vraag of verzoekers vader werkelijk een bakkerij had en leverde aan de overheid, is het niet geloofwaardig dat zij hierdoor in de problemen zijn gekomen met de taliban en evenmin dat de vervolgingsfeiten zich hebben voorgedaan.

Vooreerst kunnen verzoekers verklaringen over de bedreigingen en de aanval op de bakkerij niet overtuigen. Hoewel zijn familie maar liefst acht à tien keer bedreigd werd door de taliban via dreigbrieven en telefoontjes (NPO, p. 8), kan hij niet preciseren hoeveel keer zijn vader werd opgebeld, noch hoeveel dreigbrieven zij ontvangen hebben (NPO, p. 20-21). Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet in staat is dergelijke informatie te verschaffen nu verondersteld kan worden dat dit ingrijpende gebeurtenissen geweest moeten zijn. Hij kan de dreigbrieven ook niet voorleggen (NPO, p. 21). Verzoeker, die enerzijds stelt dat de bakkerij in brand gestoken werd, en anderzijds verklaart dat zij nooit geprobeerd hebben om te achterhalen wie de daders waren, kan bezwaarlijk met zekerheid de taliban aanwijzen als de schuldigen. Dat verzoekers familie zich niet op zijn minst gericht heeft tot de dorpelingen, is evenmin plausibel (NPO, p. 22). De door verzoeker neergelegde documenten zijn bovendien niet voldoende om aan te tonen dat zij een bakkerij hadden die in brand gestoken werd door de taliban. Immers kan er noch uit de beelden van de uitgebrande zaak, noch uit de twee foto's van personen nabij een brand (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 6-7) worden afgeleid wat de identiteit van de afgebeelde personen, wat de omstandigheden waren van deze brand, wanneer die beelden gemaakt werden en wie de eigenaar is van het daarop afgebeelde pand. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om voorgaande vaststellingen en de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen, waardoor deze integraal worden bijgetreden.

Verzoekers inconsistente verklaringen over de arrestaties van zijn vader door de taliban doen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt hij dat zijn vader tweemaal werd meegenomen door de taliban en dat zij niet weten waar hij is en of hij momenteel nog in leven is of niet (NPO, p. 8), terwijl hij bij de DVZ slechts melding maakt van één arrestatie. Hij voegt toe dat zijn vader één maand later, na tussenkomst van de dorpsouderen, terug werd vrijgelaten. Gevraagd naar de verblijfplaats van zijn vader, duidt hij aan dat hij nog steeds in zijn dorp van herkomst verblijft (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 13.12.22, vraag 3.5.; Verklaring DVZ 13.12.22, punt 13A; Fiche NBMV 17.05.22, p. 3). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker deze tweede arrestatie meteen zou vermeld hebben, gezien deze plaatsvond vóór zijn aankomst in België, hij sindsdien niet weet wat er met zijn vader gebeurd is en dit een belangrijke aanduiding vormt voor zijn vrees voor vervolging door de taliban. Dat zijn broer hem dit initieel niet verteld had omdat hij te jong was en zij hem niet verdrietig wilden maken, kan niet worden aangenomen (NPO, p. 27). Immers was verzoeker reeds vierentwintig jaar op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 13.12.22, punt 33). Bovendien kan van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij kennis heeft of zich informeert over de actuele stand van zaken van zijn problemen in Afghanistan en de verdere ontwikkelingen met de taliban met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming. Zijn kritiek op het verloop van het interview bij de DVZ ter verantwoording van zijn stilzwijgen is niet ernstig. Immers werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij bij de DVZ alle redenen heeft kunnen aanhalen die hem beletten terug te keren naar Afghanistan, waarop hij bevestigend antwoordt. Hij verklaart dat alles goed verlopen is en maakt geen gebruik van de mogelijkheid om bijkomende opmerkingen te formuleren (NPO, p. 3). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hem de DVZ-vragenlijst in het Pashtou werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenvermelde inlichtingen oprecht zijn (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 13.12.22). Het loutere feit dat er minder tijd wordt genomen voor het interview bij de DVZ dan dat voor het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Er kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen waarover specifieke vragen worden gesteld, correct kan aanduiden, ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Verzoeker draagt bijgevolg de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Het is dan ook niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter op te werpen dat hij de kans niet heeft gekregen om eventuele misverstanden uit te klaren. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ.

De geloofwaardigheid van zijn vaders arrestaties wordt verder ondermijnd door het flagrante gebrek aan voorzichtigheid en de passieve houding die zijn vader vertoonde bij zijn eerste en tweede arrestatie. Immers is het niet aannemelijk dat verzoekers vader ervoor opteerde om thuis te blijven, terwijl de taliban de macht aan het overnemen waren (NPO, p. 8, 22). Dit valt niet te rijmen met verzoekers eigen gedrag, nu hij verklaart dat hij ten tijde van de machtsovername, de verbranding van de bakkerij en de arrestatie van zijn vader, bij zijn maternale oom verbleef. Hij koos ervoor om niet thuis te blijven net omdat hij dacht dat de taliban naar zijn huis zouden komen (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 13.12.22, vraag 3.5.; NPO, p. 8, 22). Dat zijn vader een oude man is en dat zij nooit verwacht hadden dat de taliban hem zouden viseren (NPO, p. 22, 27), kan niet worden aangenomen, gezien hij verklaart dat zijn vader in verleden reeds veelvuldig bedreigd werd (NPO, p. 8). Gelet op de rol van verzoekers vader als eigenaar en zijn nabijheid tot de bakkerij (NPO, p. 5), is

het niet geloofwaardig dat hij zijn lot simpelweg zou afwachten. Het is verder allerm minst plausibel dat zijn vader er na zijn vrijlating opnieuw voor opteerde om gewoon thuis te blijven nu hij enkel vrijgelaten werd op voorwaarde dat hij zijn zoon binnen de maand zou presenteren. Dit laatste kon hij overigens onmogelijk doen, gezien verzoeker reeds vertrokken was. Dat hij in die omstandigheden de deadline die door de taliban gesteld was gewoon afwachtte en zich opnieuw liet arresteren is niet aannemelijk (NPO, p. 8, 23, 24, 26). Hierbij komt dat hij slechts zeer beperkte verklaringen kan afleggen over de twee arrestaties van zijn vader. Gevraagd naar zijn vaders eerste arrestatie, komt hij niet verder dan dat de taliban naar hem vroegen, zijn familie hen vertelde dat hij niet thuis was en dat zij zijn vader meenamen. Hij kan niet zeggen of zijn vader overdag of 's avonds werd meegenomen, door wie hij gearresteerd werd, met hoeveel personen de taliban langskwamen, waar zijn vader naartoe werd gebracht of op welke manier hij vervoerd werd (NPO, p. 22-23). Ook over de tweede arrestatie kan verzoeker geen gedetailleerde informatie geven. Hij stelt slechts dat zijn vader een tweede keer gearresteerd werd en dat zij hem vroegen waarom hij zijn zoon niet presenteerde. Hij voegt toe dat zij sindsdien niets meer over zijn vader vernomen hebben, dat zijn moeder hem geen informatie gaf en louter vertelde dat hij meegenomen werd door veel mensen, die zijn gezicht bedekten. Wederom kan hij niet met zekerheid aanduiden of zijn vader overdag werd meegenomen, wie hem meenam en met hoeveel talibanleden zij waren (NPO, p. 24-25). De uitermate summiere stappen die verzoeker heeft gezet om zich terdege te informeren, getuigen van een opmerkelijke desinteresse, wat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas niet ten goede komt. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen waardoor zij integraal worden overgenomen.

4.4.3.3. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker zich, bij aankomst in België, ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige (AD CGVS, deel DVZ, Fiche niet-begeleide (hierna: NBMV), p. 4). Uit de beslissing van de FOD Voogdij van 2 juni 2022 blijkt dat verzoekers leeftijd op 23 mei 2022 bepaald werd op 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Derhalve moet worden vastgesteld dat verzoeker op het moment van aankomst in België minstens 25 jaar was. Hoewel dit geen doorslaggevend element vormt om zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig te bevinden, is het wel degelijk een element dat verhindert een zicht te krijgen op verzoekers werkelijke levensomstandigheden in Afghanistan. Waar hij enigszins gevolgd kan worden in zijn bewering dat de leeftijden in Afghanistan van minder groot belang zijn dan in België, gaat hij eraan voorbij dat het *in casu* gaat om een significante discrepantie, wat tot gevolg heeft dat hij geen duidelijk zicht biedt op enkele levensjaren in Afghanistan. Door simpelweg te verwijzen naar zijn geboortedatum op zijn taskara (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1), werpt hij geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. De motieven in de bestreden beslissing blijven integraal overeind.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4.5. Waar verzoeker erop wijst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.4.5.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. De

rol van Akhundzada, als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten, is ondertussen verankerd, hoewel discussie blijft bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijke middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban, als de 'legitieme heersers', verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en zijn inspanningen om seculier onderwijs te bannen toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas, maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel, volgens deze expert, niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en, anderzijds, de verantwoordelijkheden van en gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod voor mannen van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Voorts bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om

voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 24).

De *de facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten, die op sociale media werden gepubliceerd, moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij er soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis, wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties. Verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve in Kaboel gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was veel meer aanwezig na de afkondiging van de moraliteitswet (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te

passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, werden op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsvername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel

bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties gaat. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven, al dan niet vrijwillig teruggekeerd zijn naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere anonieme bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een *mullah* over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel het geval kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitsluiting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, mei 2024, p. 57-61).

4.4.5.2. Verzoeker zet omtrent zijn verwestering uiteen dat hij zich volledig geïntegreerd heeft en inmiddels al meer dan anderhalf jaar in België verblijft.

Verzoeker, wiens geboortedatum werd aangepast naar 1 januari 1997 op grond van de medische leeftijdtest (AD CGVS, deel DVZ, brief dienst Voogdij 02.06.22), heeft Afghanistan verlaten op vierentwintigjarige leeftijd (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 13.12.22, punt 33) en was vijftientig jaar op het moment dat hij in

België is aangekomen, zijnde op 16 mei 2022. Verzoeker bevindt zich meer dan drieënhalf jaar buiten Afghanistan, heeft heden de leeftijd van achtentwintig jaar en verblijft bijna drie jaar in België.

Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Zijn verblijf in België van meer dan drie jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van ten minste vierentwintig jaar in Afghanistan. Bovendien heeft hij geen zicht geboden op enkele van zijn levensjaren in Afghanistan (zie *supra*) en beschikt hij er nog steeds over een familiaal netwerk, met wie hij in contact blijft (NPO, p. 4). Hij toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid, heden niet langer kent en is evenmin in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd. Hij komt dienaangaande immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet aan te tonen op welke wijze deze elementen zouden duiden op dergelijke kenmerken of gedragingen.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.4.5.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet wordt aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door verzoeker geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking op

situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel

naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld, dat actueel nog plaatsvindt, voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjsher.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkt beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers -, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt, is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*"). UNHCR rapporteert 733.300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kapisa geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden, noch wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO